

Øtte og tyvende Møde.

Onsdagen den 22de November 1893, Kl. 1.

Formanden (Høgsbro): Folketingsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) har meddelt mig, at han agter her i Tinget at fremsætte Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 9de April 1891 om Alderdomsunderstøttelse.

Ved Folketingsmanden for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) er modtaget et Andragende fra 3 Kvinder som Repræsentanter for en Kreds af Kvinder om en Garanti for 25,000 Kr. til en Udstilling af Kvindearbejder i Kunstindustrimuseet.

Ved Folketingsmanden for Vejle Amts 5te Valgkreds (S. Bertelsen) er modtaget et Andragende fra Udvalget for Anlæg af en Havn ved Svelsminde, om et rentefrit Laan paa 35,000 Kr. eller et Statstilskud paa 25,000 Kr.

Andragenderne ville blive tilstillede Finansudvalget.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om Forandring i Lov af 1ste Marts 1889 om Tillæg til Lovene af 9de April 1851 og 20de November 1876 om Invalideforsørgelse m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2172—73.)

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Forslagsstilleren (Bluhme): Maa jeg først gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at der i 5te Linie er fremkommet en lille Trykfejl, idet der staar Lov af 20de November 1879 i Stedet for 1876. Trykfejlen hidrører imidlertid hverken fra Bureauet eller egentlig fra mig, for jeg har skrevet det af efter Tingets Lovsamling, og der er Trykfejlen allerede til Stede.

Med Hensyn til Titlen maa jeg gøre opmærksom paa, at det jo over for et saa

lille Lovforslag er en meget formidabel Titel. Jeg havde kaldt det Forslag til Lov om Forandring i Lov af 1ste Marts 1889 om Invalideforsørgelse, og jeg tror, denne Titel vilde have været forstaaelig for alle Medlemmer, ja jeg mener endogaa, at ingen af Danmarks Jurister vilde kunne misforstaa den; men saaledes som den her er aftrykt, er det nok Sædvane at anføre den, og derfor har jeg maattet underfaste mig denne Titulatur.

Lovforslaget er jo ikke et Forslag, der har til Hensigt at gøre stort Indgreb i det bestaaende. Det slutter sig nærmest til, hvad der faktisk er Lov, idet det nemlig ved Loven af 1ste Marts 1889 blev overdraget til Finansministeren at skønne, naar en Mand burde have Invalideunderstøttelse, selv om den var ham nægtet af Invalidebestyrelsen. Ærede Medlemmer ville erindre, hvorledes denne Lov fremkom. Der forelaa mange Tilfælde for, at Folk i en sen Alder søgte om Invalideunderstøttelse, og ved Domstolenes Hjælp lykkedes det dem at gennemføre deres Krav, saaledes at Statskassen pludselig fik store Udgifter. Ved Loven af 1ste Marts 1889 blev denne Afgang til en forældet Invalideforsørgelse afstaaet. Det blev vel tilladt at søge Domstolene, men man kunde ikke gøre Krav paa Invalideunderstøttelse paa længere Tid tilbage end fra den Tid, da de fremsatte deres Krav. Men samtidig erkendte man, at Invalidebestyrelsen maatte sætte visse strenge Regler for at kunne tilstaa Invalideunderstøttelse, Regler, som ofte syntes temmelig inhumane, og man overdrog derfor Finansministeren Myndighed til, hvor han skønnede, Billighed talte for det, at tilstaa Invalideforsørgelse, og man stillede kun den Betingelse, at Finansministeren skønnede ikke at kunne bencægte Muligheden for, at Indskrænkningen i Erhvervsevnen var paadragen i Anledning af Udførelse af militære Tjenestepligter. Anledningen til Udførelsen af militære Tjenestepligter er jo faktisk det, at man aftjener sin Børnepligt, saa er Betingelsen til Stede, og naar Finansministeren skønner, at hans Indskrænkning i Erhvervsevne kan strafe sig fra Kvæstelser under denne, kan han give den, og der søjes yderligere til, at saadan Forsørgelse skal ogsaa kunne tilstaaes af Finansministeren i Tilfælde, hvor Indskrænkning i Erhvervsevnen skønnes muligvis at kunne hidrøre fra en bevislig i Anledning af Udførelsen af militære Tjenestepligter paadragen Sygdom. Altsaa, naar bevislig Erhvervsevnen er indskrænket ved Sygdom hidrørende fra Udførelsen af militære Tjenestepligter,